

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Věrou Novákovou
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17. 9. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám advokátky Mgr. Věry Novákové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, Odboru správních činností, Oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 7. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2020 v čase kolem 13:30 hodin v prostoru lomu Vršany neuposlechl výzvu Policie ČR „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“, tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
2. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku příkazem ze dne 16. 12. 2020. Žalobce proti příkazu podal odpor, kterým byl příkaz zrušen.
Dne 7. 1. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc udělená právní zástupkyní žalobce X.
4. Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2021 byl žalobce shledán vinným ze shora označeného přestupku.
Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobce zrušil a správnímu orgánu I. stupně věc vrátil k novému projednání, jelikož nebylo dostatečně prokázáno, že by uvedený přestupek spáchal žalobce.
5. Dne 2. 6. 2021 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 24. 6. 2021 v 9:30 hodin. Jako svědek byl na ústní jednání předvolán jeden z policistů X, který se měl podle Sdělení informací v souvislosti se zákrokem v dolu Vršany Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 26. 4. 2021 na zákroku podílet a měl vydat výzvu v čase kolem 12:15 hodin.
6. Dne 24. 6. 2021 proběhlo ústní jednání za účasti právní zástupkyně žalobce. Na jednání byl vyslechnut svědek X, kterému byly rovněž přehrány videozáznamy ze zásahu. Svědek mimo jiné vypověděl, že se účastnil zajišťování skupiny přibližně čtyřiceti osob, která byla zachycena na videozáznamu označeném jako BOXER 200. Dle jeho výpovědi byla této skupince dána výzva k opuštění důlního prostoru, kterou však aktivisté neuposlechli. Svědek potvrdil, že zajišťování další skupiny osob, které se nacházely v prostoru lomu u těžebního stroje, bylo zdokumentováno na záznamu označeném jako BOXER 100, kdy i tyto osoby neuposlechly výzev policie. Rovněž vypověděl, že ze záznamu BOXER 400 je patrné, že situace při zákroku na jiném místě vůči jiné skupině aktivistů byla obdobná, osoby byly již zajištěny, na

opakované výzvy policistů, aby je uposlechly a následovaly je do eskortních vozidel, nereagovaly.

7. Dne 16. 7. 2021 doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedl v něm, že spisový materiál neumožňuje určit, zda byl přestupek spáchán a že jej měl spáchat žalobce. S odkazem na sdělení Policie Ústeckého kraje ze dne 1. 6. 2021 tvrdil, že ztotožnění na základě porovnání fotografií nemůže být považováno za dostatečné. Žádal proto, aby bylo řízení zastaveno.
8. Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2021 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora označeného přestupku. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě, úředního záznamu o zajištění osoby, videozáznamu ze zásahu a výpovědi zasahujícího policisty. K námitkám obsaženým v písemném vyjádření konstatoval, že žalobce netvrdil, že by se v daném místě nenacházel. Jeho ztotožnění porovnáním fotografií pořízených policií po jeho zajištění s fotografií získanou z evidence obyvatel považoval za dostatečné. Shromážděné důkazy proto hodnotil tak, že bylo spáchání přestupku prokázáno.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 8. 2021 odvolání. Namítal, že v řízení nebyly k dispozici dostatečné důkazy pro identifikaci zajištěné osoby. S odkazem na sdělení Policie Ústeckého kraje ze dne 1. 6. 2021, konstatoval, že způsob ztotožnění pomocí porovnání fotografií je nedostatečný. Rovněž nebylo zjištěno, zda mohla zajištěná osoba slyšet výzvu policie a že ji neuposlechla. Závěrem namítal, že mělo být vedeno společné řízení ve věci osob, které zastupovala společná zástupkyně.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 17. 9. 2021 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedl, že ztotožnění proběhlo na základě porovnání fotografií pořízených při zásahu a fotografie obsažené v centrálním registru obyvatel. Za situace, kdy žalobce odmítl prokázat svoji totožnost, považoval žalovaný provedené ztotožnění za dostatečné. Žalovaný dále konstatoval, že policie výzvu přednesla dostatečně srozumitelně za použití megafonu. Pokud někdo vnikne do zakázaného těžebního prostoru, do kterého se následně dostaví několik pořádkových jednotek, lze jednoduchou úvahou dospět k závěru, že tyto osoby budou vyzvány k jeho opuštění. Společné řízení správní orgán I. stupně nevedl, jelikož ve věci každého obviněného nejprve vydal příkaz. Závěrem žalovaný odmítl námitku týkající se absence materiální stránky přestupku.

II. Žaloba

11. Žalobce v žalobě namítal, že nebylo řádně provedeno jeho ztotožnění. Identifikaci na základě pořízených fotografií žalobce nepovažoval za dostatečnou. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, měla být dle jeho názoru doložena buďto úředně nebo jiným průkazným způsobem

za pomoci biometrických údajů. Postup policie, správního orgánu I. stupně a žalovaného proto označil za nepřezkoumatelný. Závěrem žalobce odkázal na vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021, dle něhož není metoda porovnávání fotografií průkazná. Rovněž uvedl, že s touto námitkou, přednesenou již v odvolání, se žalovaný nevypořádal.

12. Dle žalobce nebylo prokázáno, že se skutek stal, nebo že jej spáchal žalobce. Z výsledku svědka ppor. Mgr. Kováce je zřejmé, že aktivisté se v důlním prostoru pohybovali různě a přesouvali se po skupinkách. Z dokazování provedeného videozáznamem nelze mít za prokázané, že by na něm byla zachycena zajištěná osoba označená č. 36. Nelze také dovodit, že předmětná výzva byla učiněna tak, aby ji slyšeli všichni aktivisté, kteří byli později zajištěni. Jelikož nebyl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*.
13. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti neprojednání přestupku ve společném řízení s dalšími osobami, které byly obviněny z obdobného jednání. Vést společné řízení měl správní orgán nejméně s dalším obviněným, který byl zastoupen týmž zmocněncem. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně řízení v jiných věcech již v minulosti spojil.
14. Závěrem žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl dostatečně ztotožněn na základě fotografie z centrálního registru obyvatel, která se shodovala s fotografií pořízenou policií po zásahu.
16. Účast žalobce na akci X měl žalovaný prokázanou tím, že byl na místě zajištěn a omezen na osobní svobodě, což dovozoval z úředního záznamu ze dne 5. 9. 2020. K otázce, zda mohl žalobce výzvu slyšet, žalovaný uvedl, že policie výzvy pronášela prostřednictvím megafonů. Pokud někdo výzvu neslyšel, měl se ve vlastním zájmu zajímat o to, co policie megafony sděluje. Tím, že byl žalobce zajištěn, je zřejmé, že se na místě nacházel. Pokud by výzvy uposlechl, nebyl by oznamován pro spáchání přestupku.
17. K námitce nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nejprve vydal ve věci příkaz. Za této situace již nemohl využít institutu společného řízení ve smyslu § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dodal, že samostatným projednání přestupku žalobci nevznikla žádná újma.
18. Dle žalovaného byla rovněž naplněna formální i materiální stránka přestupku. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl, náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud se předně zabýval námitkou nevedení společného řízení. Pokud se podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky podezřelý dopustil více přestupků, k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve společném řízení projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí a je k jejich projednání příslušný týž správní orgán.
21. Nevedení společného řízení však samo o sobě nemůže zakládat vadu, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí. Nezákonné by bylo takové rozhodnutí, které by vedením přestupkového řízení pouze s žalobcem jako jediným obviněným zkrátilo žalobce na jeho právech (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 255/2017-27, či ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87). V daném případě nevedením společného řízení práva žalobce zkrácena nebyla. Soud rozumí strategii správního orgánu I. stupně vydat v každé věci zajištěného účastníka akce X zvlášť nejprve příkaz. Tento postup byl jistě veden snahou vyřešit alespoň některé z mnoha přestupkových věcí vedených ve spojitosti se zmíněnou akcí mimo standartní přestupkové řízení a byl rovněž v souladu se zásadou procesní ekonomie.
22. Nelze ani tvrdit, že správní orgán I. stupně měl vést společné řízení, protože část obviněných byla zastoupena týměž zmocněncem. Jak je soudu známo z úřední činnosti (viz věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 19/2021), obvinění byli zastoupeni stejnou zmocněnkyní až v průběhu řízení a spojení řízení po jeho zahájení nebylo ze strany žalobce navrhováno. Skutečnost, že správní orgány v jiných věcech postupovaly odlišně, když ke spojení věcí v minulosti přistoupily, není pro zde přezkoumávaný případ relevantní.
23. Námitce nedostatečného ztotožnění žalobce soud rovněž nepřisvědčil. Ze spisového materiálu vyplývá, že se aktivisté na akci X předem připravili. Oblékli se do bílých hábitů, měly nasazené roušky, brýle a pomalované obličejy. Jak vypověděl svědek X, někteří si zalepili prsty vteřinovým lepidlem, aby znemožnili odebrání otisků prstů. Aktivisté nekomunikovali, po zajištění odmítli sdělit jakékoli osobní údaje, což vyplývá rovněž ze svědecké výpovědi i úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě a o provedených úkonech. Za této situace měl správní orgán I. stupně značně ztíženou identifikaci jednotlivých zajištěných aktivistů. Žalobce byl ztotožněn na základě porovnání fotografií pořízených po policejním zásahu a provedeném zajištění s fotografiemi v centrálním registru obyvatel. S žalobcem lze souhlasit do té míry, že ztotožnění osoby pouze na základě fotografií není natolik průkazné jako její identifikace prostřednictvím otisků prstů či DNA a že takové ztotožnění není nezpochybnitelné a nevyvratitelné, jak žalobce namítal s poukazem na vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021.

24. V daném případě nalezla policie shodu fotografií osoby označené č. 36 pořízených po jejím zajištění s fotografií žalobce v centrálním registru obyvatel. Žalobce v přestupkovém řízení ani v žalobě netvrdil, že by se na těchto fotografiích nejednalo o jeho osobu, pouze obecně namítal, že ztotožnění na základě porovnání fotografií není dostatečné. V průběhu přestupkového řízení o identifikaci osoby č. 36 jako žalobce pochyby nevyvstaly, nebyly předloženy žádné důkazy ztotožnění vyvracející. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že za dané situace je z porovnání fotografií zřejmé, že se žalobce akce X účastnil a v souvislosti s touto akcí byl zajištěn jako osoba č. X. Rovněž nelze tvrdit, že by se žalovaný s uvedenou námitkou nevypořádal. Námitkou nedostatečného ztotožnění a hodnocením vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021 se žalovaný zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Jeho argumentaci k této otázce považuje soud za přesvědčivou a dostatečně zdůvodněnou.
25. Je však pravdou, že nebylo prokázáno, zda žalobce skutečně neuposlechl ve výroku rozhodnutí specifikovanou výzvu „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“. Je třeba zdůraznit, že mezi neoprávněné vniknutí do důlního prostoru, které v žalobcově případě skončilo jeho zajištěním, a neuposlechnutí dané výzvy nelze klást rovnítko. Ze správního spisu vyplývá, že se akce účastnilo několik desítek osob. Ty se nacházely v různých částech lomu po skupinkách, ale i jednotlivě. Soud má za prokázané, že skupině osob zachycené na kamerovém záznamu označeném jako BOXER 100 byla dána výzva jménem zákona k opuštění důlního prostoru. Stejně tak má ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty za prokázané, že obdobná výzva byla dána i skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 200. Ve správním spise se však nenachází důkaz o tom, že taková výzva byla dána i skupině zachycené na záznamu označeném jako BOXER 400, případně dalším osobám, které se v těchto skupinách nenacházely. Vzhledem k tomu, že videozáznamy zachycují pouze část událostí a nebyly opatřeny údaji o čase pořízení, je nadto obtížné jednotlivé výzvy ze strany policie na nich zachycené časově identifikovat. Žalobci je třeba dát za pravdu, že z provedeného dokazování nevyplývá, zda se osoba zajištěná a označená č. 36, později identifikovaná jako žalobce, skutečně nacházela mezi osobami zaznamenanými na záznamech označených jako BOXER 100, případně BOXER 200, vůči nimž výzva jménem zákona k opuštění důlního prostoru prokazatelně zazněla.
26. Žalobce je dle výroku rozhodnutí viněn z toho, že neuposlechl uvedenou výzvu v čase kolem 13:30 hodin. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se na základě provedeného dokazování nezabývali tím, kde a kým měla být žalobci konkrétní výzva, za jejíž neuposlechnutí v uvedeném čase byl shledán vinným, dána. Pouze obecně konstatovali, že jelikož se žalobce v těžebním prostoru nacházel a byl zajištěn, musel neuposlechnout výzvy k opuštění důlního prostoru. Tímto způsobem však nelze vést úvahy vedoucí k závěru o vině žalobce. Soud dodává, že pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu a prokázání neposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy úřední osoby jsou podtrženy časovým údajem o omezení osobní svobody žalobce v X hodin, který v podstatě odpovídá času, kdy měl žalobce neuposlechnout předmětnou výzvu.
27. Je pochopitelné, že policie nemohla dávat výzvy zvlášť každému aktivistovi. Užití amplionu je v daném případě logickým krokem k učinění hromadné výzvy směřující vůči všem

přítomným osobám. Soud však nemá za prokázané, že danou výzvu skutečně všichni aktivisté slyšeli.

V přezkoumávaném případě je zřejmé, že na videozáznamech označených jako BOXER 100 a BOXER 200 nebyli zachyceni všichni aktivisté, současně nebylo prokázáno, že by skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 400 byla výzva k opuštění důlního prostoru adresována. Z žádného konkrétního důkazu nelze dovodit ani to, že prokazatelně učiněné výzvy jménem zákona k opuštění důlního prostoru slyšely všechny skupiny aktivistů, případně i jednotlivě v dolu pohybující se osoby. Správní orgány se nezabývaly ani tím, kde se v době učinění specifikované výzvy nacházel žalobce.

28. Pokud chtěl správní orgán I. stupně žalobce trestat za neuposlechnutí konkrétní výzvy dané jménem zákona k opuštění důlního prostoru, bylo jeho povinností prokázat, že se žalobce nacházel v jedné ze skupin, u nichž není pochyb o tom, že výzvu obdržela (např. pomocí porovnání GPS souřadnic místa zajištění a místa dání výzvy, včetně časových souvislostí) nebo prokázat, že totožnou výzvu, časem určenou, skutečně slyšeli všichni aktivisté přítomní v dolu. Správní orgán I. stupně však neprokázal ani jedno. Závěry o vině žalobce pak rozhodně nelze zakládat na tom, že se měl žalobce zajímat, z jakého důvodu se v prostoru dolu nachází policejní jednotky. K prokázání viny je nutné vytvořit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu ucelený řetězec důkazů, který popisuje skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ve zde přezkoumávaném případě se tak nestalo. Soud proto konstatuje, že spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy policie k opuštění důlního prostoru nebylo žalobci prokázáno.
29. K námitce nedostatku materiální stránky přestupku bylo nadbytečné se vyjadřovat, neboť soud dovodil, že nebylo prokázáno, že žalobce přestupek spáchal.

V. Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k tomu, že jednu z žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
31. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. dubna 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně